

Rivalové

Emily Wibberley
Austin Siegemund-Broka

Spánek je nevyhnutelná
náhrada za
kofeín

COO
BOO

Rivalové

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Emily Wibberley, Austin Siegemund-Broka

Rivalové – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Rivalové

Emily Wibberley
Austin Siegemund-Broka

COO
BOO

Přeložila Zuzana Bičíková

What's Not to Love

Copyright © 2021 by Austin Siegemund-Broka and Emily Wibberley
All rights reserved.

Translation © Zuzana Bičíková, 2022

Illustrations © Adéla Stopka, 2022

ISBN tištěné verze 978-80-7661-393-5

ISBN e-knihy 978-80-7661-466-6 (1. zveřejnění, 2022) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7661-467-3 (1. zveřejnění, 2022) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-7661-465-9 (1. zveřejnění, 2022) (ePDF)

Všem, co maturovali v roce 2020

Jedna

S hlavou hrdě vztyčenou sedím přišpendlená k sedačce spolujezdce v mámině SUV. Ať se stane cokoli, za žádnou cenu se *nesmím* v následujících šedesáti minutách pozvracet.

Mamka po mně vrhne podezřívavý pohled, jako by mi četla myšlenky a připravovala si otázky k potenciálnímu výslechu. Upřeně hledím před sebe a soustředím se na sedan před námi, co zajíždí k okraji chodníku před mou střední školou. Začnu si v hlavě přehrávat klíčová fakta do testu o Shakespearovi, co píšu hned ráno, a doufám, že se mi podaří nasadit takový výraz, který nebude naznačovat, že mám v břiše hotové tornádo. *Třicet sedm her, pokud nepočítáme díla neprokázaného původu. Sedmnáct komedií. Deset historických dramát. Deset tragédií.* Snažím se vybavit si časovou osu s chronologicky vypsány mi díly, co jsem si vyrobila, což mi samozřejmě připomene, že jsem si někdy mezi druhou a třetí ráno zapomněla svoje zápisky na záchodě. Při té myšlence se ve mně zvedne další vlna nevolnosti.

„Určitě ti je dobře, Alison?“ ptá se máma ostražitě. „Připadá mi, že nejsi ve své kůži.“

Zkontroluju svůj odraz v okně. Rozhodně to mohlo být horší. Bryle, které jsem si vzala jen proto, že mi bylo moc špatně na

nasazování kontaktních čoček, úspěšně zakrývají tmavé kruhy pod očima. Jsem o něco bledší než obvykle, ale na někoho, kdo kvůli učením skoro nechodí ven, to není nic nenormálního. Vlasy jsem si sice nestihla umýt, ale aspoň jsem je stáhla do důstojného, ač pokřiveného drdolu. Místo pohodlné mikiny s logem Harvardu, kterou jsem si chtěla vzít, jsem si oblékla lehce zmuchlanou propínací halenku. Máma má každopádně pravdu. Na čele se mi lesknou krůpěje potu, obvykle lesklé špinavě blond vlasy mám zplihlé a lehce mastné, a nažloutlá pleť zrovna nevypadá, že patří někomu, kdo překypuje zdravím.

„Jsem v pohodě,“ odpovím. Lžu.

Fronta aut se líně pohybuje vpřed. Naše auto stojí. Mrknu se na mámu a zjistím, že se po mně natahuje. Když mi dojde, o co se pokouší, sáhnu po bezpečnostním pásu.

Pozdě. Mámina ruka najde moje zpocené čelo.

„Máš horečku,“ konstatuje ustaraným tónem.

Nedám jí šanci dokončit diagnózu; rozepnu pás a vyskočím z auta. Ranní vánek mi příjemně zchladí kůži a utiší nastupující migrénu, kterou se ze všech sil snažím ignorovat.

Úleva ale nemá dlouhého trvání. Když se natáhnu po batohu, všimnu si mámina výrazu. Náznak mateřské starostlivosti vystřídala podrážděnost. Zarazím se, protože vím, že bych ji neměla ignorovat.

Mamce je padesát sedm let a je mezi matkami mých kamarádek suverénně nejstarší. Ne, že by se na svůj věk chovala. Pokud zrovna není u soudu a nezastupuje obří korporace, jako to dělá už třicet let, je až podivuhodně upřímná. „Tuhle hru už nebudeme hrát,“ řekne příkře. „Co je to tentokrát? Máš dneska test z dějepisu?“

„Ne.“ Hodím si batoh přes rameno.

Na moji obranu, test z dějepisu nemám. Mám test ze Shakespeara. Za deset minut. Což je něco úplně jiného.

„Je mi skvěle a jen bych chtěla jít do školy jako normální člověk.“ Navzdory máminu výrazu se mi podaří znít suverénně.

Auto za mámou zatroubí, což ona úspěšně ignoruje. „Jseš chytrá holka,“ řekne, „ale nejsem si jistá, že rozumíš významu slova normální.“

„Jaká matka, taková dcera,“ odtuším s úsměvem, přičemž si dělám legraci jen napůl. Je pravda, že máma papírově odpovídá profilům rodičů ostatních spolužáků. Má báječnou kariéru, sotva tři roky staré SUV, prvotřídní docházku na spinningu. Během sedmnácti letech společného života jsem ovšem zjistila, že je přímočará, tolerantní a celkově na míle vzdálená všem helikoptérovým rodičům, co se montují do každého aspektu života svých dětí. Nevím, jestli je to proto, že je o dobrou dekádu starší než ostatní mámy a rodičovství má na háku, nebo proto, že je prostě taková.

„Alison Sangerová,“ pronese a nakloní se přes volant. „Nemysli si, že tě uprostřed vyučování budu vyzvedávat.“

„Paráda,“ odseknu. „Nebudeš muset. Nejsem nemocná.“ Jedním rychlým pohybem zabouchnu dveře a doufám, že tím svojí větě dodám na definitivnosti.

Máma okamžitě stáhne okýnko. Chtěla jsem vykřičník, ale ona mi dává středník. „Kdybys měla řidičák...“

„Čau, mami,“ přeruším ji, mávnu za sebe a vyrazím do školy. Kampus střední školy ve Fairview znám jako svoje boty – každou lavičku, která se dá využít na učení těsně před testem, každou zkratku, abych nikdy nepřišla pozdě, každé místo, kde se shlukují lidi, což přichází vhod, když potřebu-

ju do školních novin pár citací. Schody vedoucí do šaten se skříňkami jsem vystoupala snad tisíckrát a jména učitelů ve všech učebnách dokážu odrecitovat stejně svižně jako jména Shakespearových sedmnácti komedií.

Je 6:52 ráno, kampus halí těžká mlha valící se z oceánu a pokrývá všechny povrchy rosou. Kapičky vlhkosti ulpívají na jehličkách borovic před hlavní branou. San Mateo se nachází třicet minut od San Franciska a deset od oceánu, a dokonce i první týden v březnu se potýkáme se severokaliifornskou zimou, která obnáší osmistupňová rána a mraky vonící po mořské vodě.

Začíná nultá hodina a ve škole jsou jen lidi jako já, co potřebují extra hodinu ještě před začátkem vyučování, aby do svých rozvrhů napěchovali všechny předměty, na které chtějí chodit. V poloprázdné chodbě se ozývá vrzání tenisek o lino-leum, cvakání zavírajících se skříněk a mumlané rozhovory na téma „pondělí ráno“.

Okamžitě vyrazím ke svojí skřínce, kam hodím učebnice, a pak z batohu vytáhnu krabičku žvýkacích tablet na zažívání. Hodím do sebe rovnou čtyři.

V žádném případě se nenechám událostmi z předchozí noci rozhodit. Kdyby bylo na mně, nikam bych v neděli večer nechodila. Když mě Dylan pozvala na sushi s Nickem Kaufmanem, chtěla jsem ji odmítnout. Šla jsem jen proto, že mě prosila, a protože Dylan je jediný člověk ve známém vesmíru, kvůli kterému bych obětovala pár hodin důležitě přípravy na test. Nick pozval Dylan na večeři a ona nevěděla, jestli chce, aby to bylo rande, nebo ne. A tak mě vzala s sebou, abych křenila.

Už během první čtvrt hodiny jsem samozřejmě vycítila, že

večeře neomylně míří do flirtovacích vod. Zatímco Dylan okouzlovala Nicka a nejspíš mu pod stolem hladila nohu, já dloubala hůlkami do svých maki. Dylan s Nickem se rozdělili o kalifornské rolky. O tři hodiny později jsem se ocitla na záchodě, kde jsem se málem vyzvracela z podoby.

Pozitivní na tom bylo, že jsem se mezi výpravami na záchod stíhala učit. Nejsem ten typ, co před testem jede nonstop – večer předtím jsem už většinou dostatečně naučená a raději se pořádně vyspím. Nicméně podmínky nebyly ideální, takže jsem si poradila.

Zavřu skříňku a v tu chvíli se mi výhrůžně stáhne žaludek. Rozhodnu se bolest ignorovat a vyrazím do učebny; mezitím si v hlavě opakuju historická dramata, abych se nějak rozptýlila. *Jindřich VI. Richard III. Richard II.* Ať se stane cokoli, tenhle test prostě napíšu. I kdybych u toho měla zvracet jako hydrant.

Dva

Důvod, proč neležím doma a nelécím se, čeká před učebnou anglické literatury.

„Nazdar, Sangerová,“ prohodí nonšalantně Ethan. Ani ne-
vzhlédne.

„Molloyi,“ ucedím.

Kéž by existovalo horší slovo než *nepřítel*, abych ho mohla používat výhradně pro Ethana. Je jako nafouklý puchýř. Tříska zaražená v botě, když chodíte po neobroušených parketách. Jako když vám dojde inkoust v tiskárně zrovna ve chvíli, když doděláváte dvacetistránkovou seminárku o stoleté válce. Kindle, co se vybije první hodinu na cestě do Bostonu, i když jste si naprosto jistí, že jste ho nabíjeli, a vy tak musíte přetrpět otravný film, co promítají na palubě letadla, i když jste ho vůbec nechtěli vidět. Kdybych se už nikdy nemusela dívat na Ethanovy načesané blond vlasy a otravně pronikavé zelené oči, považovala bych se za toho nejšťastnějšího člověka na planetě.

Takové štěstí ale nemám. S Ethanem máme společný prakticky celý rozvrh, což je politováníhodný důsledek toho, že jsme se oba zapsali na všechny pokročilé povinné i volitelné předměty, které naše škola nabízí. Takhle to máme už dva

roky. Každou hodinu, studijní skupinu, každou mimoškolní činnost. Ethan, Ethan, Ethan. Teď už mi ale stačí vydržet jen do konce posledního pololetí posledního ročníku. Pak mi Ethan navždy zmizí ze života.

Ledaže bychom se oba dostali na Harvard, což je varianta, kterou si absolutně nepřipouštím. Je skoro nemyslitelné, že by z jedné veřejné střední školy v Kalifornii vzali na Harvard dva studenty. Dívala jsem se na úspěšnost studentů Fairview a na Harvard se často nedostane vůbec nikdo z ročníku. Další důvod, proč ho musím porazit úplně ve všem.

Ignoruju, jak se ležérně opírá o zeď vedle dveří a se sklopenou hlavou se dívá do mobilu. Stojíme v ledovém tichu. Ethan vypadá, jako by patřil do nějaké kalifornské větve Kennedyů: prominentní lící kosti, ostrý nos. Na sobě má mechově zelený svetr a bílou košili s vykasanými rukávy a v kombinaci s koženou brašnou, kterou nosí místo batohu, vypadá jako studentík soukromé akademie, co na Fairview zabloudil z nóbl kampusu. Rozčiluje mě, jak moc dbá na to, jak se obléká a jak vypadá. Štve mě to hlavně proto, že mi to dělá naschvál, aby ukázal, že se nejenže stihl připravit na test, ale taky mu zbyl čas se náležitě vyfešákovat.

Ne že by mě nějak přitahoval. Ethan je prostě jen objektivně atraktivní. O tom, že je konvenčně žádaný, svědčí jeho takřka nekončící proud krátkodobých vztahů. Já jsem dost vyspělá na to, abych to přiznala, i když z toho osobně nemám žádné potěšení.

Vlastně se mi hnusí, že se na něj dnes ráno musím dívat, i když on o mě ani nezavadil pohledem. Má navrch, i když skoro neznatelně. S Ethanem se počítá každá prohra, i ta sebenepatrnější.

S tímhle skóre se ale jen tak nespokojím. „Budeš tu muset odpoledne zůstat a přepracovat ten článek do novin,“ oznámím jeho temenu, protože tvář má pořád zabořenou do mobilu. „Tvůj komentář o financování tělocvičny jako obvykle nemá hlavu ani patu.“

Když se na mě konečně podívá a nakrčí obočí, zaplaví mě vlna vítězné euforie. *Bod: Alison.*

Abych byla upřímná, jeho článek má hlavu i patu. Jako vždycky. Já si ovšem nenechám ujít jedinou příležitost se po Ethanovi vozit, hlavně když jsem šéfredaktorkou *Fairview Chronicle* a Ethan je jen redaktorem. Sice jedním z nejlepších, ale to mu nikdy neřeknu. I proto mu nejčastěji svěřuju hlubší analýzy a investigativní práci. Momentálně se zabírá projektem nové školní tělocvičny, čemuž budeme věnovat větší část čísla, které se na konci měsíce chystám poslat do Národní soutěže studentských novin. Chci, aby to číslo bylo bez chybičky.

„*Nemá hlavu ani patu?*“ zopakuje s těžce skrývaným nesouhlasem. „Upřímně, Sangerová,“ protáhne, „Tvoje figly, abys se mnou mohla trávit čas, jsou čím dál trapnější.“

Obrátím oči v sloup. Kolem nás se začnou shlukovat spolužáci. Všichni se soustředí na učební kartičky nebo sešity s poznámkami ve snaze si na poslední chvíli, než pan učitel Pham otevře dveře, ještě něco nacpat do hlavy. Jen já a Ethan vypadáme klidně a vyrovnaně.

„Kéž bys psal dost dobře na to, abys nepotřeboval několikahodinové editorské konzultace. To já jsem obět. Ty...“ Zmlknu a rychle zavřu pusku, protože se mi znovu výhrůžně stáhl žaludek. *Ted' ne.*

Ethanovo obočí vystřelí kamsi do vzduchu. Určitě nečekal,

že tak rychle sklapnu. „Vážně jsi mě právě málem pozvracela?“ Schová mobil do kapsy a zmatený výraz v jeho tváři vystřídá škodolibost. „Nemáš pocit, že to s předstíráním, že se ti hnuším, už trochu přeháníš?“

„Žádný předstírání,“ odseknu a snažím se potlačit vzdouvající se vlnu nevolnosti. Na okamžik se zamyslím, co by se stalo, kdybych mu ten jeho pitomý svetr a odpudivé kožené oxfordky doopravdy pozvracela. Vlastně bych to chtěla udělat, už jen proto, abych mu z tváře sundala ten samolibý úšklebek. Jenže to by mě už rozhodně poslali domů.

A tak se jen opřu o zeď a doufám, že působím sebevědomě, a ne jako někdo, komu se motá hlava.

Ethan mě sjede pohledem. „Tobě je *blbě*.“ V hlasu se mu odráží větší než malé množství radosti.

„Není.“

„Jseš ještě opuchlejší než obvykle,“ prohlásí s neskrývaným potěšením. „Víš, kdybys šla domů, tak by sis ten test mohla napsat v náhradním termínu.“ Víím, že to není dobře míněná rada. Je to popíchnutí. A taky *Vyhrál jsem*. Což vyhraje, pokud se teď stáhnou na ošetřovnu.

Já a Ethan v každém testu soupeříme o nejlepší výsledek. Začalo to nenápadně – nakukovala jsem mu přes rameno, abych zkontrolovala, jakou má známku, on se zase povýšenecky zakřenil pokaždé, když dopadl lépe než já. Ve druháku během chemie jsme naše soutěžení formalizovali. Kdokoli má mív bodů v testu, musí splnit nějaký nepříjemný úkol, který mu ten druhý zadá, ať už jde o něco se školními novinami nebo se studentskou radou, kde jsme oba místopředsedové. Spravit tiskárnu v redakci, setkat se s ředitelkou, dotáhnout do konce něco, na co se předsedkyně vykašlala, tak něco.

Pokud jeden z nás nějaký test prošvihne, prohrává na základě toho, že na náhradní termín má člověk víc času na učení. A proto jsem šla do školy i s otravou jídlem.

„Jsem v pohodě,“ řeknu se zaťatými zuby.

„Sangerová, myslím to vážně.“ Ethan předstírá, že se mnou soucítí, ale zároveň si užívá každou minutu. „Jestli máš chřipku, tak to netlač na sílu. Nevadí, když se vzdáš. Je důležité o sebe pečovat.“

Probodnu ho pohledem. *Pečovat?* Ale no tak. Od čtrnácti piju z hrnku s nápisem SPÁNEK JE NEVYHOVUJÍCÍ NÁHRADA ZA KOFEIN. Ethan se ke mně postaví čelem a založí si ruce na prsou. Mezera mezi námi není ani zdaleka dost velká na to, aby se do ní vměstnalo jeho monstrózní ego. Odlepím se od zdi a napodobím jeho nonšalantnost. „Máš nějaký moc velký zájem o to, abych složila zbraně. Copak, nepřipadáš si dost našprtanej?“

„Jsem našprtanej až až.“ Ethan nehne brvou.

„To je dobře,“ opáčím. Slova ze mě vylétnou jako zvrátky. „Vyhlašuju blitzkrieg.“

Ethan vytřeští oči. *Bod: Alison.*

„Jo, jasně,“ protáhne. „Do deseti minut od začátku testu z tebe bude lítat snídaně.“

Žaludek se mi převrátí naruby. Důrazně polknu a snažím se ho nějak uklidnit. „Nemusíš přijímat.“ Ethan moji výzvu samozřejmě přijme, protože jinak by se musel vzdát.

Blitzkrieg je nejtěžší disciplína v naší hře. Když ji jeden z nás vyhlásí, jede se na rychlost. Vyhrává ten, kdo písemku odevzdá jako první, a je jedno, jakou bude mít známku. Jenže jelikož ani jeden z nás není ochotný si pokazit průměr, jde o závod v přesnosti pod časovým presem. Záludná krása.

„Hezkej pokus,“ vypálí Ethan. Teď už se neusmívá. Jak se kolem nás tísňí víc a víc spolužáků, chtě nechtě se k sobě musíme přiblížit. Dělí nás jen několik desítek centimetrů. „Blafuješ,“ ohlásí. „Blitzkrieg.“

V tu chvíli se otevřou dveře do učebny. „Testy máte na lavici lícem dolů,“ informuje nás pan učitel Pham, zatímco žáci proudí dovnitř. Vypadá znuděně, a to ještě není ani sedm ráno. „Připravte si psací potřeby a vyčkejte na zvonění.“

Protáhnu se kolem Ethana dovnitř a je mi fuk, že jsem ho batohem praštila do ramene. Lavice jsou rozmístěné čelem k sobě po dvou stranách učebny. Jen co najdu svoje místo, čekám, kam si sedne Ethan. Přímo naproti mně.

Na čele mi vyskočí krůpěje ledového potu a já se snažím přesvědčit svůj žaludek, že už stejně nemá co vypudit. Jenže i přes moji důraznou duševní snahu mi v něm zakručí dost nahlas na to, aby to Ethan slyšel. Zadívá se mi zpříma do očí a mrkne. Přísahám si, že mu nedopřeju to zadostiučinění a nenechám ho vyhrát blitzkrieg. A už vůbec nedovolím, aby mě viděl zvracet.

Zvoní.

Tři

Otázkami s více možnostmi proletím jako blesk.

Koutkem oka pozoruju Ethana a hlídám, na kolikáté stránce je. Má náskok jen pár sekund. Kroužkuju odpovědi a zároveň se snažím zapudit vzpouzející se žaludek a soustředit se na látku. *Který král, mezi jehož záliby patřil okultismus, se stal inspirací pro Macbetha? Vyberu C) král Jakub I.*

Nemůžu Ethana nechat vyhrát. Ne teď, ani nikdy jindy. Mojí hlavní motivací na střední škole je ho porážet. Tři a půl roku se přetahujeme o nejlepší známky a pořád se nedá s jistotou říct, kdo je vítěz.

Dostanu se k eseji. I když Ethan už stihl naškrábat pár prvních vět, zakřením se. Tohle zadání znám – přemýšlela jsem nad ním ve dvě ráno během jednoho ze svých důvěrných hovorů se záchodovou mísou. Pořádně se vyřádím, jednou nahuštěnou tezí v úvodu propojím Shakespearova témata s politickou bouří, jež v jeho době v Anglii panovala, pak přidám tři dokonale vyvážené odstavce a na závěr se vytasím s hlubokou myšlenkou.

Vystřelím ze židle Ethanovi přímo před nosem. Ten jen se zakaboněnou tváří sleduje, jak o krok před ním jdu ke katedře a písemku hrdě předám panu Phamovi.

Ten si nás s nelibostí přeměří. Já ani Ethan nepatříme mezi miláčky místního učitelského sboru. Neustále pokládáme záladné otázky, sofistikovaně diskutujeme se spolužáky a poskytujeme učitelům zpětnou vazbu, takže nás tak trochu nemůžou vystát. Což je i případ pana učitele Phama.

„Není to žádný závod, vy dva,“ zavrčí. „Zkuste si během zbývajících dvaceti minut projít svoje odpovědi.“

„To nebude potřeba.“ Položím písemku rovnou na stůl. Ethan mě napodobí.

„Každopádně to byl povedený test,“ konstatuje Ethan.

Pham mu věnuje otrávený pohled. „Díky, pane Molloyi.“

„Otázka ohledně toho, jestli mohl být Shakespeare katolík, mě trochu zarazila,“ pokračuje.

Otočím se na něj a velmi nonšalantně povytáhnu obočí. „Vážně?“

„Šlo o sekundy, Sangerová.“

„Zjevně ale byly důležité,“ odpovím a ucítím, jak se mi v hrdle hromadí žaludeční šťávy. Otočím se na Phama. „Můžu jít na záchod?“ zeptám se klidně a palčivě si uvědomuju, že mi Ethan prakticky dýchá na záda.

Pham mě mávnutím ruky vypustí. Tentokrát si odpustím svoje obvyklé tetelení se po testu, a místo toho zamířím rovnou na záchody. Jen tak tak doklopýtám do kabinky, kde se kolosálně pozvracím.

Čtyři

Ještě pořád se krčím vedle záchodové mísy, když vtom uslyším Dylanin hlas. „Alison, jsi tu?“ Nesrozumitelně zaúpím. „Panebože,“ vydechne. Její martensky těžkopádně dodusají až ke dveřím mojí kabinky. „Jseš úplně směšná.“

Spláchnu, vyškrábu se na nohy a přejdou k umyvadlům, abych si z koutků úst vymyla nechutné pozůstatky posledních deseti minut. Dylan stojí za mnou a drží mi batoh. Nejspíš se pro něj nějak vkradla do učebny literatury. Dylan totiž nemá nultou hodinu, což vysvětluje, proč není ve třídě, ale už ne to, jak mohla vědět, že mě najde zrovna tady.

Když mi podá papírový ručník, všimnu si, že pod jejím přísným výrazem probleskuje náznak soucitu. To je celá Dylan – navrchu ostrá jako břitva, uvnitř měkká jako plyšák. Tmavé vlasy má ostříhané do dramatického mikáda plného výrazných diagonál a odvážných křivek, na sobě má vytahané černé tričko a rty jí zdobí výrazná rtěnka. Občas mám pocit, že se svojí vizáží snaží odradit kohokoli, kdo by na ní očima spočinul dost dlouho na to, aby si všiml, že vypadá jako modelka z titulní stránky časopisu – oválná tvář, porcelánová pleť, plné rty a nekonečně dlouhé nohy.

Vděčně si otřu pusou. Dylan se na mě pod tlumenými halogenovými světly umýváren zamračí.

„Máš otravu jídlem, Alison,“ prohlásí s neskrývaným nesohlasem.

„Já vím, děkuju za informaci,“ opáčím. Vytipuju nejmíň zaplivané umyvadlo a umyju si pod ním ruce. Včera jsem Dylan napsala hned, co jsem se poprvé pozvracela, abych zjistila, jestli to náhodou neschytila taky. Neschytila. Jen já. Jen člověk, co má nultou hodinu písemku z anglické literatury. Dylan aspoň kolegiálně zůstala vzhůru do dvou do rána a na rozptýlení mi psala bezprostřední dojmy z nějakého korejského zombie filmu, na který se dívala. Nakonec jsem ji ujistila, že se potřebuju učit a že může jít spát. „Jak jsi vůbec věděla, že budu tady?“

„Psal mi Ethan. Přišla jsem do školy dřív, abych udělala ty fotky s novým trenérem plavání do novin.“ Dylan sice oficiálně dělá fotky do školní ročenky, já ji ale často zneužívám k tomu, aby fotila i pro školní noviny. Víím, že ji ve skutečnosti baví se mnou pracovat, i když někdy brblá, že jí dávám zabrat.

„Tobě psal Molloy?“ Přimhouřím oči. „Proč?“

Dylan vytáhne z kapsy mobil, aby mi mohla zprávu přečíst. „Odved’ Sangerovou na ošetrovnu,“ odrecituje a snaží se přitom co nejvíc napodobit Ethanův nadutý roztrpčený hlas. „Je na záchodech před anglickou literaturou. Nemám zájem ji vidět prozvracet první hodinu.“ Vzhledne a okamžitě obrátí oči v sloup. „To je takovej otrapa.“

Dylan se mnou jako správná kamarádka sdílí odpor k Ethanovi. Kdykoli jsem spustila tirádu na téma Ethan a jeho urážky a pokusy mě sabotovat v novinách nebo školní radě,

naslouchala, ve správných momentech nesouhlasně kroutila hlavou a zapáleně přitakávala. Jsem si jistá, že má i osobní důvody – několikrát ho zaslechla, jak něco uštěpačně trouší na její adresu, pravidelně jí zatápí ve skupinových projektech a otevřeně kritizuje její práci pro ročenku. Skutečné jádro její nenávisti jsem ale zasela já, protože z první ruky musí poslouchat moje a Ethanovo nekonečné hašteření a soupeření. Podle ní bychom byli oba šťastnější, kdybychom spolu už nikdy nepromluvili ani slovo. Ne, že bych nesouhlasila, jenže ho prostě nemůžu nechat vyhrát.

„Mám ti někam dojít pro odpadkový koš, abys cestou na ošetrovnu měla do čeho zvracet?“ zeptá se Dylan.

„Myslím, že už nemám co zvracet. Jdu do třídy,“ odpovím rozhodně ve chvíli, kdy zazvoní. Natáhnu se pro batoh.

Dylan mi zablokuje dveře. „Buď hned teď zavolám tvoji mámě, nebo jdeme na ošetrovnu.“ Ultimátum vychrlí tak rychle, jako by věděla, že se budu chtít vrátit do třídy.

S přimhouřenýma očima si ji prohlížím a přemýšlím, jak moc to myslí vážně. Dylan můj pohled s kamenným výrazem opětuje.

„Fajn,“ povzdechnu si. „Jdeme na ošetrovnu.“

Dylan se potěšeně usměje a otočí se ke dveřím. Následuju ji na chodbu, kde všichni míří na vyučování, baví se s přáteli nebo se dívají do mobilu. Panuje tu chaos, zachytím střípky rozhovorů a v jednom kuse se musím někomu vyhybat – ostrý kontrast oproti tichu, které panovalo, když jsem odcházela z hodiny, a jaké se znovu rozhostí za pět minut.

Všimnu si Ethana; dívá se mým směrem. Jeho oči vyhledávají mé a mně neujde, jak se nadutě uculí, když si uvědomí, že nejdu na další hodinu. Zírám na něj dost dlouho na to, aby

věděl, že *já* vím, že *on* se dívá, a pak se znovu otočím vpřed, abych mu dala najevo, že mě vůbec nezajímá.

S Dylan kráčíme po dlážděné cestě na ošetřovnu. „Mimochodem, tohle je tvoje vina,“ připomenu jí. „Kdybys mě nedotáhla na to svoje rande, tak bych takhle nedopadla.“

Pohodí vlasy. „Uznávám část viny. Už jsem říkala, jak jsem ráda, že jsi šla?“ zeptá se a dlobne mě do ramene.

Rázem zjihnu. I když je to s Dylan občas náročné, vím, že by pro mě udělala cokoli – i když se navenek tváří, že je lepší než ostatní. Třeba zrovna před dvěma měsíci mi během zimního plesu vytrhla trn z paty, když mi předsedkyně prvků zapoměla pomoci s úklidem. Dylan se vykašlala na ročenkovou afterparty a místo toho se mnou celou noc vytírala podlahu a sbírala odpadky. Nakonec to byla ještě větší zábava než celý slavný ples.

„V pohodě,“ odpovím. „Jak to probíhalo, když jsem se odpojila?“

„Líbali jsme se v jeho autě.“ Dylan se odmlčí a našpulí rty. „Ale nevím. Nebylo to...“

Nepotřebuju slyšet zbytek věty, abych věděla přesně, co to nebylo. Nebo spíš *kdo* to nebyl. Před měsícem se s Dylan dost nevybíravě rozešla její holka Olivia, a to zrovna když ji byla Dylan navštívit na Berkeley. Olivia tam je v prváku, ale začaly spolu chodit, když byla tady na Fairview v maturitním ročníku. Nemůžu říct, že bych z jejich rozchodu neměla radost, protože těch jedenáct měsíců, kdy spolu chodily, byly docela záhul. Jejich vztah byl na středoškolské poměry dost intenzivní, protkaný hádkami a roztržkami, kvůli kterým se Dylan pak trápila. Pozorovala jsem, jak se mění v něco, co z ní chtěla Olivia mít, jak nosí věci, které na ní chtěla ona

vidět, jak poslouchá kapely, o kterých si Olivia myslela, že jsou cool, jak se baví s jejím minikultem nadšenců do divadla. Mimochodem – od jejich rozchodu už Dylan na nic nepozvali.

Dylan se po tom, co se s ní Olivia prakticky bez vysvětlení rozešla, úplně sesypala. Během posledních týdnů už ale zase připomínala tu nejlepší kamarádku, kterou jsem znala.

Včerejší rande s Nickem byl její pokus se přes Olivii přenést. Jsem ráda, že šla, i za cenu toho, že jsem se málem vyzvracela z podoby. „Ne, že bych měla bůhvíjaké zkušenosti,“ pronesu, „ale zkus tomu dát čas.“

Dylan se vlídně usměje, její oči ale zůstanou pohaslé. „Jo. Já vím.“

Dorazíme na ošetrovnu. Dylan mi otevře dveře. Zdravotnice, sestra Sharpová, sedí u počítače, rukávy bílé mikiny s logem školy vykasané, takže jsou vidět její tetování. Když vejdem, odlepí oči od monitoru. „Sestro Sharpová,“ začne Dylan, „Alison...“

Doběhnu k odpadkovému koši a začnu se dávat.

„Je špatně,“ dokončí Dylan.

Když zvednu hlavu, zjistím, že mě zdravotnice s nešťastným výrazem pozoruje. „Posaď se na lehátko,“ poručí mi. „Zavolám tvým rodičům.“

Okamžitě začnu protestovat. „Nemohla bych prostě...“

„Ne,“ odpoví Dylan i sestra Sharpová jedním hlasem.

Zamračím se a vyškrábu se na vyšetřovací lehátko; pod dlaněmi mi přitom šustí jednorázová pokrývka. Zatímco mi zdravotnice měří teplotu, soustředěně si prohlížím tabulku pohlavně přenosných chorob na opačné zdi.

„Lehce zvýšená teplota,“ prohlásí. „Nejspíš způsobená vyčerpáním a žaludeční virózou.“

„Má otravu z jídla,“ informuje ji Dylan. Pak mě probodne pohledem. „I když bych řekla, že vyčerpání moc nepomohlo.“

Sklíčeně mlčím. Zdravotnice zavrtí hlavou. „Slečno Sangerová, vy vážně nemáte ani tušení, o kolik by moje práce byla jednodušší, kdybyste vy i pan Molloy měli dost rozumu na to, abyste zůstali doma, když jste nemocní.“

Kdyby mi to neříkala zrovna ona, nejspíš bych se pustila do debaty ohledně jejího doporučení. Jenže se Sharpovou není radno si zahrávat. Je jí kolem třiceti, takže je mladší než většina učitelského sboru, a ze služby v armádě, kde působila jako záchranářka, si odnesla spoustu tetování. Nebo si je možná nechala udělat ještě před tím, ať už dělala cokoli. Nejspíš ošetřovala střelné rány a sádrowala končetiny členů bikerského gangu nebo tak něco. Moje extrémní soutěživost ji nechává chladnou, obzvláště když jsem se ve druháku dobrovolně přihlásila jako sportovní fotografka a můj pokus o vyfocení spektakulární momentky z fotbalového zápasu, za kterou bych určitě dostala nějakou cenu, skončil míčem v obličejí a zlomeným nosem. Tu fotku jsem ale udělala.

Dylan si ze stolu vezme omluvenku. „Ať je ti brzo dobře, Alison.“ S těmi slovy odejde.

Zkroušeně zůstanu sedět, protože vím, že dokud zdravotnice nevyřkne svůj ortel, jsem tu uvězněná. Otevře složku v počítači. „Jak moc se bude tvoje máma zlobit tentokrát, když jí zavolám?“ zeptá se.

I když vím, že nemá cenu protestovat, chabě se ohradím. „Možná jí volat vůbec nemusíte. Co kdybych si domů zavolala Uber?“

„Hezký pokus.“ Sestra Sharpová si vezme do ruky telefon. Než natuká číslo, přejede po mně nečitelným pohledem.

„Porazila jsi ho aspoň? Stálo ti za to, prosedět celou hodinu s pokazeným žaludkem?“

„No jasně,“ opáčím hrdě. Tohle je ten důvod, proč školní zdravotnici toleruju, a to i když mě opakovaně posílá domů a stěžuje si na to, jak „bezhlavě ignoruju svůj zdravotní sta“. Moje a Ethanovo soutěžení sice dvakrát neschvaluje, ale rozhodně je na mojí straně. Nevím, jestli je to proto, že chápe, jak je těžké se jako mladá žena prosadit na intelektuální rovine, nebo proto, že ví, že Ethan je kretén.

Sestra Sharpová s mírně pobaveným úsměvem přikývne. Pak vytuká číslo na mámu do práce. Čekáme, až hovor zvedne.

Mám teď od rána vůbec první volnou chvíli. Tíha toho, jak pro mě bylo posledních osm hodin náročných, na mě dopadne v plné síle; nemám ale pocit, že by mě dusila. Spíš mi připadá jako odměna. Pocit, že v celé eseji nebude ani čárka červeným perem, vědomí, že všechny proměnné ve složité rovnici do sebe dokonale zapadají. I když je jasné, že na mě máma bude našťvaná, i když jsem strávila na podlaže školních záchodků víc času, než bych chtěla, i když jsem naprosto vyčerpaná a na pokraji zhroucení – stálo to za to. Každá sekunda, kdy se mi žaludek obracel naruby. Za porážku Ethana to rozhodně stálo.

Protože porazit Ethana neznamena jen porazit mého úhlavního nepřítele. Je to něco většího, něco, čeho si vážím víc než uražení Ethanovy ješitnosti. S každou výhrou dokazuju sama sobě a všem kolem sebe, že jsem schopná dosáhnout všeho, co si zámam.

Nepohání mě namyšlenost, ale ctižádost. Nechci Ethana porazit za každou cenu, i za cenu toho, že jdu do školy při

otravě jídlem nebo že si vysloužím otrávené pohledy spolužáku, nechci být lepší než ostatní. Jen lepší, než si ostatní myslí. Je v tom rozdíl a já bych si přála, aby lidi tyhle dvě věci dokázali rozlišovat.

I proto se občas naší rivalitou nechám trochu unést. I když mám sto a jeden důvod Ethana nenávidět, stejně tak jsem i vděčná, že mi dává příležitost dokazovat, čeho jsem schopná. Že nejenže jsem nejlepší, ale že i dokážu být nejlepší.

Pět

Máma mě nevyzvedne. Stane se něco horšího.

Po patnácti minutách, které strávím skrčená u odpadkového koše, zatímco zdravotnice obvazuje koleno nějakému prváčkovi, kterému se podařilo přeskočit zábradlí jen napůl, do místnosti vejde moje sestra. Vypadá, jako by před chvílí vstala.

Což je nejspíš i pravda. Na sobě má tepláky, crop top s logem Kolumbijské univerzity a na nohou zašpiněné fialové válenky, které si koupila ve druháku na střední. Je fascinující, jak Jamie Sangerové sluší extrémně ležérní styl hraničící se zanedbaností. Zjevně neučesané tmavé vlasy jí zdobí náznak vln, o kterých si já můžu nechat jen zdát, dokonale jí rámuje obličej a padají na ramena. I když od chvíle, kdy se vrátila domů, už uběhlo pár měsíců, ještě pořád jsem si nezvykla na to, jak je opálená a jak jí na tvářích vyskákala sprška pih. Jsme si vlastně dost podobné, až na to, že Jamie má tmavě hnědé vlasy a je jí dvacet šest. Jenže naše rysy jsou tak nějak... jinak poskládané. Jamie je ležérně okouzlující a já jsem, no, já. Sedmnáctiletá holka, co si kupuje výhradně slušňácký halenky, elegantní svetríčky a sukně.

„Sorry, zpozdila jsem se,“ pronese a vypadá to, že to myslí

upřímně. „Než zavolala máma, spala jsem jako špalek.“ Přiznane se ke mně a položí mi dlaň na čelo. Poněkud zvláštní a zbytečné gesto. „Jak ti je?“

Sklouznou z lehátka a vzdálím se od ní na dosah ruky. „V pohodě.“

„Jamie Sangerová,“ pronese sestra Sharpová, když vyjde ze skladu. „Jsi to ty?“

Jamie se narovná a s nehraně nadšeným výrazem se na zdravotnici otočí. Moje sestra je nejspíš jediná osoba ve vesmíru, která má v osm ráno při pohledu na školní zdravotnici svojí alma mater nefalšovanou radost. Upřímně netuším, odkud Jamie bere ten svůj zdánlivě neutuchající entuziasmus. Prostě se tak už narodila.

„Sestro Sharpová, moc ráda vás vidím.“ Jamie zdravotnici sevře v objetí. Ta se překvapeně zatetelí. „Jak se máte?“

„Dobře, pokud se zrovna nemusím dohadovat s tvrdohlavými studenty, jako je tahle.“ Kývne mým směrem. Dělán, že neslyším, a znovu se zaměřím na tabulku pohlavně přenosných chorob. „Co ty? Co děláš ve městě?“

Jamie nehne brvou. Její rty ani na okamžik neopustí úsměv. Už jsem ji viděla na tuhle otázku odpovídat skoro tucetkrát a její reakce mě nepřestává překvapovat. „Na čas jsem se vrátila,“ odpoví. „Zjišťuju, co a jak.“

Zní doslova, jako by se vznášela na obláčku štěstí. Jako by se s ní před třemi měsíci nerozešel snoubenec. Jako by nedostala vyhazov ze svojí práce snů v Chicagu a teď nebydlela u rodičů, kde spí ve stejném povlečení, jako když chodila na střední. Co já vím, možná šťastná je. Pro Jamie je všechno jedná velká *příležitost*. I selhání.

Jedna z mnoha věcí, na které se asi nikdy neshodneme.

„No, to je naprosto báječné,“ prohodí zdravotnice. Přijde mi zvláštní, že z úst, ze kterých obvykle slyším jen kárání, dokážou vycházet i slova nadšení. „Doufám, že se nikam neženeš.“

Jamie tiše září.

Pak se na mě otočí a radost v jejích očích vystřídá starost. „Chceš odvést k autu?“

Zatnu čelist. „Ne, zvládnou to sama.“

Jamie s nepokrytě ustaraným výrazem přikývne. Jestli si všimla, že se mi zachvěl hlas, tak to rozhodně nedala najevo. Sharpová po mně vrhne varovný pohled. „Vynes koš,“ nařídí mi. „A neukazuj se tu dřív, než v sobě udržíš aspoň dvě jídla.“

Briskně popadnu koš, protože mi je jasné, že by nás s ním jinak pronásledovala až na parkoviště. „Postarám se o ni,“ prohodí Jamie přes rameno cestou ven.

Mám chuť jí připomenout, že nepotřebuju a ani nechci, aby se o mě starala. Jsem sice o osm let mladší, ale nejsem žádné mimino. Ne od doby, co odešla na vysokou. Jsem budoucí nejlepší studentka ročníku, šéfredaktorka školních novin, co produkují stovky článků na úrovni, místopředsedkyně studentské rady – a navíc ještě vážná konkurence jednomu otravnému bídákovi. Nepotřebuju, aby se ke mně někdo choval jako k dítěti.

Vyrazíme k parkovišti. Všimnu si, že se Jamie zastavila u přírodovědné budovy, kterou dostavěli teprve nedávno; její čistá betonová fasáda ostře kontrastuje s béžovým štukem ostatních učeben. „Je zvláštní, jak se to tu změnilo,“ podotkne a v jejím jinak bezstarostném tónu se objeví špetka smutku. „Skoro to tu nepoznávám.“

„Jo, za osm let se toho může hodně změnit,“ oduším ne-

zaujatě. Jamie nereaguje a mě napadne, jestli se nezamýšlí nad tím, jak se naše střední škola proměnila – jak jsem se *já* proměnila –, i když ona zůstala prakticky stejná. Bez práce. Bez rozkošného bytečku v Chicagu. Bez plánu.

Nepohrdám jí. Dokonce ji ani nijak nesoudím, teda až na to, že jsem zanalyzovala její reakce na radikální změny životě a dospěla k závěru, že jsou přinejmenším matoucí. Vybavím si večere, kdy si celou dobu na mobilu prohlížela fotky sebe a svého bývalého snoubence, noci, kdy ležela na posteli a choulila se k polštáři jako k záchranému kruhu. Chápu, že se cítí raněná a zanechaná napospas nové a děsivé nejistotě. Jen nechápu, jak na tohle všechno může reagovat tím, že nedělá *vůbec nic*.

Cestou kolem drátěného plotu lemujícího školní areál se Jamie zhluboka nadechne, jako by chtěla nasát všechen vzduch prosycený mořskou solí. „Jsem tak ráda, že tu jsem s tebou,“ pronese a zdá se, že její typická bujarost je zpátky. „Uvidím tě, jak jdeš na maturitní ples, až se vrátíš z posledního zvonění, až ti předají vysvědčení... Příštích pár měsíců pro tebe bude vážně velkých. Jsem moc ráda, že u toho můžu být.“

„Jo,“ odtuším a snažím se potlačit všechno, co bych řekla, kdybych se nebála, že bych ji urazila. Upřímně? Dalšíh pár měsíců bude úplně stejných jako doposud, až na to, že se v dubnu dostanu na Harvard. Svoji práci jsem už odvedla. Poslala jsem přihlášky, mám perfektní prospěch, porazila jsem Ethana ve všem od chemie až po debatu na téma nejlepší prezident Spojených států amerických (a to jsem musela obhajovat Rutherforda B. Hayese!). Zbývá mi jen si odsedět zbytek vyučování a počkat, než mi začne opravdový život.

Jamie si jen chce skrze mě prožít svůj starý život. Proč? Nemám zdání. Vždyť je to jen střední škola.

Šest

Konečně jsem smířená s tím, že mi není dost dobře na to, abych byla ve škole. Jen co dorazíme domů, poslechnu svíravý pocit v břiše a tupou bolest ve zbytku těla a vyrazím po schodech do patra. Nemusím se ujistovat, že doma nikdo není – táta jakožto ředitel dermatologické kliniky visí v práci do pěti a máma se z advokátní kanceláře vrací tak akorát na večeri.

V rozlehlých prostorách domu panuje ticho a klid, stejně jako v celé naší satelitní ulici plné krémově štukovaných domků a širokých trávníků. Díky tomu, že máma je advokátka a táta lékař, máme to štěstí, že jsme finančně zajištěni – vím, že není samozřejmostí bydlet tam, kde bydlíme, že nám dělají starosti úplně jiné věci než ostatním lidem, že si můžu dovolit jít na jakoukoli vysokou školu si usmyslím. Je to zároveň jeden z důvodů, proč tak dřů a jdu si za svým cílem. Nechci promrhat jedinou příležitost, kterou mám.

Jamie s hlasitým cvaknutím zavře vchodové dveře. Dovleču se do svého pokoje, kde se zhrouťm na postel. Jamie mě následuje; zřetelně slyším, jak ve svých válenkách řape po koberci. Skoro ji i vidím, jak mě ze zádveří znepokojeně pozoruje. S tváří zabořenou do polštáře čekám, až odejde.

„Můžu ti něco donést?“ zeptá se. „Polévku?“

Moje záupnění utlumí pomuchlaná látka. Pomyšlení na jídlo mi dvakrát dobře nedělá.

„Mohly bychom si pustit něco na Netflixu,“ nenechá se odradit. „Třeba přijdeš na jiné myšlenky.“

Převalím se na bok. „Nepotřebuju zabavit.“ Ve skutečnosti mám tak trochu podezření, že Jamie nechce zabavit *mě*, ale hlavně sebe. A já jsem shodou okolností u toho. Víím, že její dny se asi nezáživně vlečou, ale já mám obvykle práce až nad hlavu.

Jamie se rozzáří. „Já víím,“ odpoví. „Já tě ale zabavit chci. Bude zábava.“

„Vážně si myslíš, že je zábavný pozorovat, jak každou půlhodinu odbíhám na záchod?“

Rozverně otočí oči v sloup. Odlepí se ze zádveří, vejde do pokoje a posadí se vedle mě. Jako obvykle se přitom ležérně opře o jeden loket. „Chci s tebou trávit čas. Mám pocit, že to je můj úděl pro letošní rok,“ pronese zamyšleně a rozhlédne se po pokoji, jako by mezi polštářem a stropem objevila smysl svého života. „Víš,“ pokračuje, „mám pocit, že se neustále míváme. Když jsem maturovala, ty jsi byla teprve ve čtvrtý třídě. Když ses dostala do puberty, já už byla na vysoký. Mám pocit, že teď máme příležitost se líp poznat.“

A tady je její oblíbené slovo. *Příležitost*. To, co se mi snaží říct, mi ale není vyloženo proti srsti. Jako děti jsme nikdy neměly klasický sesterský vztah – Jamie byla spíš moje chůva. Pamatuju si, že jsem přemýšlela, jaké asi je mít sourozence v podobném věku, třeba jako Dylan a její bráchové. Sourozence, kteří vám kradou panenky nebo hrají hry na konzoli tak nahlas, že je prostě musíte jít sledovat. Místo toho jsem

měla Jamie a její rockové koncerty ve všední dny a občasně přítel, které vodila na rodinné večeře. To všechno mi na základce přišlo děsně cizí.

Teoreticky by mi nevadilo ségru lépe poznat. Přijde mi ale nefér zredukovat svůj život na *úděl* jejího roku jen proto, že nemá nic lepšího na práci. Nejsem žádný její nový projekt, nová práce, nechci hrát roli, do které mě obsadila. Já jsem já. Mám *plné ruce práce*. Nejsem jen nějaká náhražka za plány, které měla pro sebe. Aby mě poznala, musely bychom se bavit o škole a o vysoké, o tom, kolik toho dělám, jaké mám ambice se školními novinami. Rozhodně by nestačilo dívat se na televizi. Navíc jsem pozadu s úkoly.

„Abych řekla pravdu, radši se pustím do domácích úkolů,“ vymluvím se. V hlase mi přitom vibruje obvyklá kombinace nadšení a úzkosti. Vážně jich mám hromadu. E-maily od redaktorů s otázkami k jejich práci, laboratorní protokol z fyziky, který potřebuju zkontrolovat, základní body k eseji o ústavě...

„No tak,“ naléhá jemně Jamie. „Dej si chvíli oraz. Udělám ti pedikúru.“

Nakrčím obočí. Jo, čas od času nechám Dylan, ať mi udělá nehty, jako třeba před plesy, na které kvůli studentské radě musím chodit, nebo před těmi pár rande, co jsem za posledních několik let měla, jenže to všechno se konalo v době, kdy jsem nebyla tak vytížená. Což dnešek rozhodně není.

Jamie mě vyčkávavě pozoruje. Mávnu rukou ke zdi vedle dveří. „Mám práci, Jamie,“ řeknu.

Nemusí se ani dívat, kam ukazuju, aby pochopila, na co narážím. Na opačné stěně visí můj nejvzácnější majetek – dvoumetrová čtvercová nástěnka odshora až dolů pokrytá

úkoly a poznámkami. V jednom rohu je návrh eseje o ústavě. Vedle je kvadrant uzávěrek do novin, fotky příspěvatelů a přehled přidělených reportáží. Číslo tohohle měsíce chci přihlásit do všech kategorií Národní soutěže studentských novin – reportáž, fotografie, editace, a hlavně publikace roku. Celou horní polovinu pak zabírá neustále se měnící seznam úkolů, co musím daný týden nebo měsíc splnit.

Je to dechberoucí spletenec poznámek, seznamů a barevných zvýrazňovačů. Dylan mi jednou řekla, že jí můj pokoj připomíná učebnu. Já jí na to odpověděla, že to je přesně účel.

Jamie se zvedne z postele. Víím, že nemá dvakrát radost z toho, že jsem odmítla její nabídku pedikúry. Nikdy by to samozřejmě nedala najevo – ona, věčná optimistka –, ale stejně mi neujde, že jí poněkud ztuhl úsměv na rtech. „Fajn,“ vyrazí ze sebe. „Dej mi vědět, kdyby sis to rozmyslela.“

„Jasně,“ slíbím.

I když víím, že se jen snaží být přátelská, nelíbí se mi, jak na mě tiše tlačí. Můj život je stejně spořádaný jako moje nástěnka, s pečlivě propojenými mřížkami povinností a dochvilnosti a pozornosti k detailu. Tím, jak mě lanaří dělat věci, lehce žertuje, obrací oči v sloup, kdykoli jí připomenu, jak jsem zaneprázdněná, mi – vědomě nebo nevědomě – rozhazuje mřížky a snaží se je přetvořit v jiné, neznámé tvary. Ten pocit nesnáším: když se ode mě očekává, že všechny svoje úkoly jen tak zahodím, protože ona zrovna nemá nic lepšího na práci.

Těsně před dveřmi se zastaví u nástěnky. „Víš, že by ti neuškodilo, kdybys trochu zvolnila. Já jsem taky celou střední šrotila jak blázen a teď zpětně si říkám, že jsem na sebe měla být trochu mírnější. Svět je o tolik větší. Jen to ještě nevíš.“

„Díky za radu,“ pronesu monotónně. Není to poprvé, co mi někdo dospělý – pokud do téhle kategorie Jamie vůbec spadá – radí, ať *zpomalím a užiju si střední*. Jejich rady mi nic neříkají. Dospěla jsem k závěru, že lidi mají z nějakého důvodu potřebu dávat středoškolákům vlezlé, nevyžádané a povýšenecké rady. Jako bych nevěděla, co od života chci, protože jsem mladá. Je neslušné dávat dospělým lidem nevyžádané rady ohledně rodičovství, bytového designu nebo správné techniky ládování myčky nádobí, ale jakmile jde o pubertáky, najednou se tomu říká „mentorství“. Nemám zájem.

Jamie za sebou zavře dveře a já zůstanu v pokoji sama.

Konečně.

Sedm

Probudí mě zaklepání na dveře. Pár sekund se celá dezorientovaná snažím odhadnout, kolik uběhlo času. Pamatuju si, že jsem se prokousala sotva třiceti stranami románu, který čteme ve francouzštině, než se mi *le rêve* a *le désespoir* slily v jedno a mně se začaly klížit oči. Mám na sebe vztek, a tak se rozhodnu všechno dohnat večer.

„Alison,“ zavolá z chodby Jamie, „někdo ze školy ti přinesl úkoly.“

Odlepím tvář z jezírka slin, které jsem ve spánku na knize vyrobila, a snažím se zapojit mozek. Jestli přišla Dylan, znamená to, že jsem prospala celé vyučování. Rovných sedm hodin. Tak to jsem s úkoly *v háji*. Zapřu se o polštáře a začnu urovnávat diář a učebnice a propisky poházené po posteli.

Jenže do pokoje nevejde Dylan.

Ale Ethan.

Vlastně spíš dovnitř vpadne a se svým typickým povýšeneckým výrazem přejede očima po místnosti. Znuděně vyčkává, jako by mu to tu patřilo – tenhle dům i všechny ostatní domy v ulici. Okamžitě se narovná a bleskne mi hlavou, jestli náhodou nebudu potřebovat odpadkový koš